

Nøvn

Føðingar

14. september bleiv Óðin Jákupsson, Hvalba, stóri-beiggi at einum drongi. Hann var 54 cm langur og vigaði 4.000 gr.

Tann 13. september bleiv Áki Eliassen stóribeiggi hjá einum drong, ið vigaði 3835 gr. og var 54 cm langur. Foreldrini eru Lillie og Dan Eliassen, Tórshavn

15. september finga Eva og Hákun hesa fittu lítlu-systrina. Hon vigaði 3125 gr og var 53 cm lang. Foreldrini eru Guðrið og Leivur Jarnfoss, Tórshavn

6. september finga Erla á Torkilsheyggi Djurhuus og John Dávur Sumberg Djurhuus, Tórshavn, ein son. Hann var 53 cm langur og vigaði 3950 gr.

5. september finga Olina Berg Høj og Poul N. Poulsen, Vági, ein son. Hann var 54 cm langur og vigaði 3500 gr.

8. september finga Kári Karbech Mouritsen, Tórshavn, og Caroline Wairimu Lauridsen, Frederiksberg, eina dóttur. Hon var 49 cm long og vigaði 3344 gr.

10. september finga Maiken Johannesen og Símun Skaalum Petersen, Keypmannahavn, eina dóttur. Hon var 51 cm long og vigaði 3600 gr.

Minningarorð um Nancy Bjørklund

Allarbesta omma.

Nøkur menniskju fáa so nógv rúm í hjartanum, at tá tey eru farin, so leggja tey eitt so stórt tómrum eftir sær, sum ein bert fellur niður í og hvirlar har ørkymlaður runt og kann ikki rættiliga finna fótafestið aftur. Eitt tilíkt saknað menniskja ert tú.

Tú vilt altíð fylla mítt hjarta við tínari veran. Tú ert mín fyrimynd, mín sálarvinur og mín gleði. Hvussu ofta hava vit ikki havt »to sjæle og en tanke«. Tú hevur altíð havt nøkur fantastisk evni til at fáa øll at føla seg serstøk, avhildin og umráðandi. Eg kenni fá onnur, sum altíð hava verið so lívsglað, lívsklók og lívgevandi sum tú. tá eg var saman við tær kendi eg kærleika, umsorgan og stóra gleði – hvørt eitt minutt saman við tær var ein fagnaður, sum eg í djúpari sorg sagni ósigandi nógv nú og eri í sjokk yvir, at tað skuldi verða ein so skjótur og brattur endi á okkara deiligu samveru. Bert fyri 2 1/2 mánaða síðan sótu vit øll í Nyhavnini og finga ein góðan bita og hugnaðu okkum, sum altíð. Og á ólavsoke var tú við og sang.

Tú segði altíð, at tú hevði fingið meg í føðingardagsgávu – og tað var eisini á tínum føðingardeggi, at vit fyrstu ferð møttust – eg tveir mánaðar gomul – tú eitt sindur meira enn tað. Men hetta fekk meg altíð til at føla meg sum eina serliga gávu og soleiðis vart tú allan vegin ígjøgnum. Tú hevur altíð verið og vilt altíð vera mín lívsgáva. Fyri míni børn ert tú ommulang, sum vit øll altíð gleddust at vera saman við og tosaðu um við gleði – fyri okkum var tú »one of a kind« – eingin annar vil nakrantíð vera ein so fantastiskur persónur, sum tú altíð hevur verið.

Tað er ein gamal sangur, sum eitur nakað soleiðis »So nógv av øllum, minnir meg um teg«, og soleiðis er tað við tær. Hvar eg enn hyggi, vil okkurt minna meg um teg. Tú hevur sett tíni fingramerki so djúpt í mítt hjarta, at eg vil føla tað og virða tað til allar tíðir.

So nógv var ríkar løtur havi eg havt saman við tær og abba. Tú og abbi – saman sum eitt – ein fantastisk kjarna av eldhuga, gleði og nærveru – hjá tykkum var altíð gott, hugnaligt og trygt at vera.

Eg havi ein fjákutan ævintýrdreym um, at tá eg einaferð skal hinumegin, so stendur tú óivað har, smílandi sum altíð, og tekur ímóti mær sum so mangar ferðir áður og so spáka vit arm í arm og tosa um leyst og fast og bara njóta at vera saman. Vit høvdu ongan dag saman uttan látur og lívsgleði. Og tó lívið altíð gongur upp og niður, so var alt bara so nógv lættari saman við tær og so hugnaligt, og eg gleddi meg altíð til okkara næstu samveru, tá vit fóru hvør til okkara. Og tað var altíð teg, eg vildi deila alt við, bæði stórt og smátt.

Tað er ein ensk yrking, sum var skrivað tá tú var umleið trý ár, og uppruna navnið á yrkingini er »Do not Stand by my Grave and Weep« og er umleið soleiðis á føroyskum:

Statt ei við mína grøv og grát.

Har eri eg ei; eg sovi ei.

Eg eri túsund vindar, sum blása,

Eg eri gimsteinarnir, sum glitra á kavanum

Eg eri sólin, sum fær kornið at búnast,

Eg eri tað blíða regnið um heystið.

Tá tú vaknar í morguntøgnini,

tá komi eg og lyfti teg upp

eins og friðarligir fuglar, ið flúgva í ring.

Eg eri tær bjørtu stjørnurnar á náttarhimlinum.

Statt ei við mína grøv og grát.

Har eri eg ei – eg doyði ei.

Títt ljós vil altíð brenna í mínum hjarta. Takk fyri alt, mín kæra, deiliga omma.

Annita

Páll Horn 80 ár

23. september verður Páll Horn í Havn 80 ár.

Páll var borin í heim í Hal-dórsvík í 1931. Foreldur hans-ara vóru Óli og Johanna Horn. Tá Páll var 6 ár gjørdur foreldrini av at flyta til Vágs, mamman Johanna var ættað úr Vági.

Páll vaks upp í Vági.

Páll var bert 15 ár, tá hann fór fyrsta túrin til skips. Tað var við ST. Jacques, sum pápi hansara átti. Her byrjaði hansara lívsleið á havinum. Hann hevur siglt so gott sum alt sitt lív. Hevur verið við báðum skúlaskipunum, »Georg Stage« og »Skole-skib Danmark«. Hann hevur gingið á sjómansskúla í Danmark, í Svendborg, og á Skiparaskúla í Føroyum.

Í 1952 andaðist pápi hansara, bert 42 ára gamal, og Páll tók tá róðrið á St. Jacques. Hann førði skipið sum 21 ára gamal. Hetta gjørdi hann til 1960, tá línubátarnir byrjaðu at koma til landið. Og eisini Páll keypti saman við øðrum línubátin Grace, sum hann

førði á ídnaðarfiskiskap í Norðsjónum til 1976.

Eftir nógv ár – nærum eitt heilt lív – á sjónum valdi Páll at »koma í land«. Hann hevði tænt fyri seg á sjónum og lívið burtur frá konu og børnum hevur ikki altíð verið lætt. Ofta var stutt millum túrnar, sum mangan vóru langir.

Páll er giftur við Elsu Horn, fyrrverandi sjúkrasystur, og saman eiga tey 4 børn,

Guðrun, Olga, Óli og Turið. Børnini búgva øll í Havn og tað er Páll sera fegin um, tí hann fylgir sera væl við í lívinum hjá okkum øllum. Páll eigur 11 abbabørn og nú eru 4 langabbabørn eisini við í hópinum.

Hóast Páll í dag er 80 ár, tora vit at siga, at hetta als ikki sæst á honum. Hann er sera aktivur, svimur hvønn dag og gongur túr. Hann er ofta at siggja í Gundadali, tá B36

spælir, og fylgir eisini væl við, tá Neistin spælir sínar dystir. Hann er eisini sera áhugaður í útlenskum fótbólta.

Páll hevur altíð lisið nógv og hevur eina sera stóra vita um alt millum himmal og jørð. Hann lesur nærum alt, hann fær hendur á, og saman við síni lívsleið ger hetta hann til ein sera vitugan og tolnan mann.

Vit hoyra aldri pápa okkara tosa negativt ella fordømandi um nakað ella nakran og tað ger hann til nakað heilt serligt.

Hann er sera hjálpsamur og nærverandi maður. Hann livir í nú'inum og hóast hann hevur fleiri námsfrøðingar um seg dagliga, so eru vit samd um, at hann er størsti og besti »pedagogurin«, vit kenna.

Vit vilja ynskja tær, góði pabba, hjartaliga tillukku við 80 ára degnum. Vit vóna og vænta vit fáa nóg góð ár saman við tær fram yvir.

Guðrun, Olga, Óli og Turið